Суперечки. Епізод 1

Олександр Мінович

– Ти ж юрист?.. Можеш бути суддею в спорах?.. Правильно?

– Є трохи… А шо треба?

– Ну то скажи мені, от скажи!.. Шо маю робити, як мені вийти з ситуації?

– Давай – завантажуй!

– Так… тоді я все, як воно є, в подробицях… Слухай!.. Ти ж знаєш, я собі хатину забабахав. Живу в ній скоро три роки. Живу й нарадуватися не можу. Все своє, все моє, світ чужий десь за великим забором. Словом, наче в фортеці середньовічній, тільки війська не хватає. Кайфую… Так би хоч сто років… Але ти бач, шо вийшло?.. Прям здуріти мона… Десь взявся сусід на мою голову. Раньше сусіди, як сусіди, живуть собі поряд, мені не мішають, коли іду селом, завжди вітаються, поважають. А цей, як із дуба впав. Замантачив таку хату – геть мені сонце закрив, у три поверхи, на цілих два метри вище мого. Але я стерпів. Хай собі, думаю, пнеться… Згодом навіть звик, вигоду знайшов: в обіднє жарке сонце тіньочок класний з'явився.

– Може ти вже до справи…

– Так, так… Оце зараз – про головне… Шо ти думаєш?.. Сусідчик мій недавно курей завів. Хоче натуральні яйця смажити-їсти, магазинні йому, бачите, не підходять. Знаєш де курник зробив?.. Під моїм забором! І самі кури – то нічо, правда, смердить від них трохи, та я геть близько не підходжу. А от півень!.. Ти навіть уявити не можеш!.. Із самісінького ранку, коли тільки сіріти починає, на все своє півняче кляте горло: "Ку-ку-ріку, ку-ку-ріку, ку-ку-ріку!..". Гад такий!.. Спати не дає!.. Тут саме сон, а він кожен ранок, мов сказився. Кожен ранок!.. Відчуваєш картинку?.. Цвях-перецвях, так-перетак! Із ума можна зійти! Відразу життя не стало.

– А до сусіда шоб…

– Та звертався, й не раз… Просив-молив-клянчив-уговорював: зарубай того горлопана, не хочеш зарубати, курник перенеси, дай поспати нормально… Не хоче, хоч стріляй. Нібито в нього для курника немає іншого місця, а півня зарубати – кури не будуть нестися. Каже мені, шоб я сам кудись перемістився, мовляв, хата в мене велика, кімнат багато, маю куди від півня сховатися.

– А ти?..

– Шо… я… Не виходить мені в другу кімнату, я в цій звик, ніде так добре не висипаюся. Пробував – ніде… І чого я маю?.. Я в своїй хаті, нікому не мішаю, це він мішає, то хай забирається зі своїми курми й із своїм когутом довбаним!

– Ну, якшо він не хоче, то сам шось зроби: вікно закривай, у вуха шось встав, аби того півня не чути.

– Не можу я затикати вуха, дискомфорт мені від такого, не можу – і все. Й вікно не можу, звик спати з відкритим, свіже повітря ловлю, без нього задихаюсь. От, як бути?.. Шо робити?.. Порадь – ти ж юрист у нас!.. Скажи шось розумне!

– А без мене тобі нічого доброго ше не порадили?.. Впевнений, шо ти вже багатьом жалівся.

– Та радили… Таке несли – матюкатися хочеться: сусіда застрелити-підірвати, курей тихцем потравити, поліцію визвати, в суд подати, паркан чотириметровий звуконепровідний поставити… всякого радили.

– І шо?

– Поліцію визивав, сказали: не їхнє це діло, не захтіли встрявати. В суд, добрі люди кажуть: без толку. Тягнутиметься справа роками, на адвокатів потратиш купу грошей, а виграш – необов'язково. Травити-стріляти не буду, бо перший потраплю в підозру, сусід заявить – халепи не відберуся, ше в тюрягу загримлю… Звуконепровідний паркан теж не проходить, півень нібито через всякий паркан докричиться-проб'ється своїм тим півнячим голосом.

– Та-а-к… Проблема в тебе…

– І я ж кажу… Хоч землю рий – не бачу виходу!.. Так шо давай, кажи мені шось, радь!

– Навіть не знаю, що сказати…

Люди добрі, помагайте, дайте пораду бідакам-сусідам… Може щось підкажете?

Олександрг Мінович